

Estimats diocesans:

La vida de cadascú és un continu procés on uns esdeveniments o unes sensibilitats se solapen i no acabem de distingir les separacions dels fets en el temps o les diferències que cada un d'ells provoquen en nosaltres. Tot i això, és cert que la magnitud “temps” és fonamental per a la memòria i per al projecte; l'ésser humà necessita encaixar en aquest caseller temporal els moments més impactants de la seva vida que han motivat alegria o tristesa.

El mateix passa amb les institucions o amb els moviments col·lectius. Tots els períodes semblen iguals, però cada un té una singularitat que els identifica. I això passa quan parlem dels cursos. Fa un mes acomiadàvem i agraïem un curs. Ara, només quaranta dies després, parlem d'un de nou. I ens referim a un subjecte, la diòcesi de Lleida, que reuneix diversos milers de catòlics amb la mateixa base doctrinal i amb un exercici vital que es concreta en les paraules i els fets de Jesús de Natzaret. Això, viscut i transmès per l'Església durant dos mil anys i amb la pretensió que aquest missatge arribi a tots els pobles de la Terra.

La nostra diòcesi és molt antiga i moltes persones han compartit la seva fe en aquest espai determinat i han llegat la seva experiència eclesial de generació en generació fins arribar a nosaltres. Els agraïm el seu servei i demanem a Déu que, per la intercessió dels sants que han poblat aquestes terres, ens ajudin a ser més autèntics en la fe i a transmetre-la amb coratge.

Aquest curs que ara comença ha de ser un nou regal i un repte. És un temps nou que hem d'aprofitar per a una ajuda mútua entre els creients i entre les comunitats. També per reprendre l'ànim i predicar amb la nostra pròpia vida el missatge de Crist a tots aquells que han abandonat o s'han cansat de seguir-lo. Volem aportar a tota la societat la nostra missió de servei col·laborant amb tothom en la creació de grups humans on la dignitat de la persona sigui un referent essencial perquè concreta de forma manifesta l'amor de Déu a cadascú de nosaltres; volem ajudar a viure la fraternitat anunciada per Jesucrist; volem prioritzar, des del nostre esforç i les tasques ordinàries, la nostra atenció als que més pateixen: malalts, sense sostre, migrants, exclosos o descartats, ancians o els que viuen en una soledat no buscada; volem, en definitiva, viure i ensenyar la solidaritat entre els éssers humans, que neix i està motivada per la caritat. Recordeu aquell text de sant Pau (1Cor 13, 13): “En una paraula, queden aquestes tres: la fe, l'esperança i l'amor. La més gran és l'amor”.

En aquest primer escrit desitjo assenyalar unes actituds necessàries tant en la vida personal com en la comunitària que ajudaran a afrontar aquest temps amb noves energies evitant el desencantament i la rutina. Deixarem per a un segon escrit els continguts que entre tots hem treballat i a què ens hem compromès. Tots dos, amb el marco de les propostes del Papa per a l'Església universal.

Desitjo que tots els cristians, jo mateix el primer, cultiveu la confiança en el Senyor i que la prolongueu a tots els que us envolten. Serà possible si teniu temps per a la pregària, per a la pràctica sacramental i per a l'exercici de la caritat. Que feu realitat la coherència entre la fe i les accions diàries. Que sigueu persones d'esperança. Que tingueu valentia per manifestar la vostra fe. Que visqueu amb alegria el servei diari als necessitats. Que sigueu clars, transparents, buscant sempre la unitat i la comunió.

Acabo convidant-vos als tres esdeveniments diocesans: la festa de l'enviament (21 de setembre), la Misa del Crisma (26 d'abril) i l'Assemblea Diocesana (25 de maig). És un motiu d'alegria trobar-nos tots, sacerdots, vida consagrada i laics, per fer visible el bé de la fe.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

CURSO 2023-24.

3. sept. 2023.

Queridos diocesanos:

La vida de cada uno es un continuo proceso donde unos acontecimientos o unas sensibilidades se solapan y no acabamos de distinguir las separaciones de los hechos en el tiempo o las diferencias que cada uno de ellos provocan en nosotros. A pesar de ello es cierto que la magnitud “tiempo” es fundamental para la memoria y para el proyecto; el ser humano necesita encajar en ese casillero temporal los momentos más impactantes de su vida que han motivado alegría o tristeza.

Lo mismo ocurre con las instituciones o con los movimientos colectivos. Parecen todos los períodos iguales pero cada uno de ellos tiene su singularidad que los identifica. Y esto ocurre cuando hablamos de los cursos. Hace un mes despedíamos y agradecíamos un curso. Ahora, sólo cuarenta días después, hablamos de uno nuevo. Y nos referimos a un sujeto, la diócesis de Lleida, que reúne a varios miles de católicos con idéntica base doctrinal y con un ejercicio vital que se concreta en las palabras y los hechos de Jesús de Nazaret. Esto vivido y transmitido por la Iglesia durante dos mil años y con la pretensión de que llegue este mensaje a todos los pueblos de la tierra.

Nuestra diócesis es muy antigua y muchas personas han compartido su fe en este espacio determinado y han legado su experiencia eclesial de generación en generación hasta llegar a nosotros. Les agradecemos su servicio y pedimos a Dios que, por la intercesión de los santos que han poblado estas tierras, nos ayuden a ser más auténticos en la fe y a transmitirla con coraje.

Este curso que ahora se inicia ha de ser un nuevo regalo y un reto. Es un tiempo nuevo que debemos aprovechar para una ayuda mutua entre los creyentes y entre las comunidades. También para retomar el ánimo y predicar con nuestra propia vida el mensaje de Cristo a todos aquellos que han abandonado o se han cansado de seguirlo. Queremos aportar a toda la sociedad nuestra misión de servicio colaborando con todos en crear grupos humanos donde la dignidad de la persona sea un referente esencial porque concreta de modo manifiesto el amor de Dios a cada uno; queremos ayudar a vivir la fraternidad anunciada por Jesucristo; queremos priorizar, desde nuestro esfuerzo y las tareas ordinarias, nuestra atención a los que más sufren: enfermos, sin techo, emigrantes, excluidos o descartados, ancianos o quienes viven en una soledad no buscada; queremos, en definitiva, vivir y enseñar la solidaridad entre los seres humanos, que nace y está motivada por la caridad. Recordad aquel texto de san Pablo (1Cor 13, 13): “En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor”.

En este primer escrito deseo señalar unas actitudes necesarias tanto en la vida personal como comunitaria que ayudarán a afrontar este tiempo con nuevos bríos evitando el desencanto y la rutina. Dejaremos para un segundo escrito los contenidos que entre todos hemos trabajado y nos hemos comprometido. Ambos con el marco de las propuestas del Papa para la Iglesia universal.

Deseo que todos los cristianos, yo mismo el primero, cultivéis la confianza en el Señor y que la prolonguéis a todos los que os rodean. Será posible si tenéis tiempo para la oración, para la práctica sacramental y para el ejercicio de la caridad. Que hagáis realidad la coherencia entre la fe y las acciones diarias. Que seáis personas de esperanza. Que tengáis valentía para manifestar vuestra fe. Que viváis con alegría el servicio diario a los necesitados. Que seáis claros, transparentes, buscando siempre la unidad y la comunión.

Acabo invitando a los tres acontecimientos diocesanos: fiesta del envío (21 de septiembre), Misa del Crisma (26 de abril) y Asamblea Diocesana (25 de mayo). Es un motivo de alegría encontrarnos todos, sacerdotes, vida consagrada y laicos, para hacer visible el bien de la fe.

Con mi afecto y bendición.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.